

Plantem-nos! Només lluitant tenim futur

ENDAVANT OSAN :: 12/11/2020

La pandèmia no afluixa i segueix infectant centenars de persones cada dia, i el capitalisme tampoc no ho fa i segueix empitjorant les nostres condicions de vida

La pandèmia no afluixa i segueix infectant centenars de persones cada dia, i el capitalisme tampoc no ho fa i segueix empitjorant les nostres condicions de vida, cada dia també.

Les darreres setmanes hem pogut veure i ser partícips d'un increment de la resposta mobilitzadora en contra de les mesures actuals per mirar de controlar el virus, reduint els contagis, i posar fre a la sagnia econòmica i social que està sofrint l'economia i que paga la classe treballadora. Cada vegada més gent se sent desemparada: perquè no pot pagar el lloguer, perquè se l'ha acomiadat de la feina, perquè està malalta i la sanitat no pot atendre-la com necessita, perquè veu com les factures de la compra, la llum i el gas no paren de créixer i ara els bancs s'embutxacaran milers de milions d'euros per l'escàndol del Castor de Florentino.

I què ens toca fer a les revolucionàries?

Ens toca una tasca difícil, a l'altura de la complexitat que vivim. Treballar per generar conflicte aquí i ara, en moments en què s'ha de reduir el contacte social per tal de frenar la propagació del virus. Ens toca ser inventives, audaces i repensar els mecanismes clàssics amb els quals actuem en la societat, però la urgència social ens mana: cal lluitar ja per cobrir les necessitats bàsiques de tota la classe treballadora. Ja vàrem pagar les conseqüències de la crisi del 2008 i ara ens enfrontem a una nova crisi en pitjors condicions que llavors, i aquesta batalla no la podem perdre. Hem de forçar la maquinària del capitalisme, que no regala res i encara menys ara. Només si som capaces de generar un conflicte suficientment gran, fer por al capital, mostrar la nostra força, serem capaces d'imposar mesures urgents per garantir la vida a la classe treballadora dels Països Catalans.

Però la lluita urgent per aquestes condicions de vida no pot deslligar-se de la lluita política revolucionària, perquè és aquella que aporta dues idees essencials: d'una banda, que en el sistema capitalista no existeix un horitzó que assegurí una vida digna per a la nostra classe i, per tant, que les reivindicacions socials que són clarament necessàries per al moment actual són insuficients per garantir la vida en el futur; de l'altra que només la perspectiva revolucionària és capaç d'aglutinar un plantejament polític que albiri un canvi de sistema. Una proposta revolucionària basada en la construcció d'un bloc polític al voltant del Programa Feminista de la Unitat Popular i una estratègia que marqui l'exercici de l'autodeterminació dels Països Catalans com a marc polític per construir una forma diferent de gestionar els recursos, repartir el treball i la riquesa, la superació del capitalisme patriarcal com a marc d'explotació, exclusió i violència. La república socialista i feminista dels Països Catalans.

En aquest sentit, volem marcar tres principis polítics que ens permeten mirar el moment present i el futur a curt termini des de l'òptica revolucionària i des del clar lligam amb el

moviment popular i la lluita social que desenvolupem en tots els fronts i àmbits:

Contra la tutela de la patronal!

Avui dia, el gran poder econòmic controla els passos que es fan tant per al control de la pandèmia, com per a la lluita contra la crisi econòmica capitalista. Mostra d'això és que, en els moments de quasi col·lapse sanitari, quan es va decretar una paralització total de l'economia, aquesta paralització va durar massa poc temps per fer abaixar el contagi d'una forma dràstica, perquè la patronal no ho acceptava. També n'és una mostra el fet que la protecció de l'estat està garantint principalment les grans empreses i sobretot l'Ibex, mentre que Pimes i autònoms tenen molts més problemes. Cal rompre amb aquesta lògica: els interessos de la patronal i els de les classes populars són contraposats i, per tant, són contraposats als de la immensa majoria de la població. La tutela de la patronal per formular les mesures sanitàries i socials per fer front a les diferents crisis significa posar la lògica del capital davant les necessitats de la vida; significa que manin els de sempre, que res no canviï i que, com sempre, siguem les treballadores qui paguem la crisi.

Repartim el treball, repartim la riquesa!

Si hem de seguir una màxima durant els mesos que ens han passat i els que venen, és la de garantir la vida davant de tot. Garantir la vida significa garantir l'accés a recursos bàsics per a la subsistència de la gent i les famílies que estan pagant d'una manera més virulenta la situació actual. En un moment d'ERTOs, EROs i persones sense accés a cap de les prestacions socials actuals, el que toca és lluitar perquè tothom tingui accés a unes mínimes condicions de vida, indiferentment d'on visqui, de la seva procedència i de si té accés al mercat laboral. L'Ingrés Mínim Vital, la publicitat del *Gobierno* com la política més progressista possible, s'ha mostrat fortament ineficaç, ja que, d'una banda, la majoria de la població que necessita una prestació com aquesta no hi té accés i, de l'altra, no va l'arrel del problema, que és la necessitat de repartir racionalment el treball productiu i de cures per tal construir una societat en què cadascú aporti segons les seves capacitats i rebi segons les seves necessitats. Només repartint el treball i la riquesa podrem garantir unes condicions materials de vida dignes per a tothom.

Propietat pública i social dels recursos que reproduïxen la vida!

La situació crítica que vivim, agreujada per la pandèmia i la crisi econòmica que l'acompanya, no té les seves arrels en aquesta situació extraordinària que vivim, sinó en la incompatibilitat del model neoliberal pel que fa a la provisió de serveis que tenen relació directa amb la reproducció de la vida. En aquests moments crítics hem de posar sobre la taula mesures de xoc com la suspensió dels pagaments de lloguers, de subministraments, una sanitat pública al 100% i moltes altres. Però no ens podem quedar en això: hem de partir de l'assumpció que tothom té dret a una llar amb salubritat, a serveis essencials, a uns ingressos que li permetin no patir per al manteniment de la seva vida i a uns serveis públics que garanteixin l'accés als serveis necessaris en cada edat de la vida. Cal posar en qüestió la propietat privada del sòl i dels habitatges buits, les empreses privades que exploten els serveis essencials i també les que col·laboren en els serveis públics o els

gestionem. Només des de la propietat pública i el control social podrem garantir les condicions que permetin a totes les persones accedir als recursos que garanteixen una vida digna.

Toca plantar-se, toca sumar i toca espremer al màxim les nostres capacitats militants. Perquè la victòria és en el futur, però la lluita és en el present.

Plantem-nos, perquè només lluitant tenim futur

<https://ppcc.lahaine.org/plantem-nos-nomes-lluitant-tenim>